

Kdyby Miriamin dědeček netvrdil, že je kouzelníkem ze Stonehenge, leckdo by o něm netvrdil, že je blázen, a já bych asi takový příběh nikdy nenapsal, ale jemu na tom nezáleželo. Vyprávěl Miriam příběhy, které její maminka velmi nerada slyšela. Ta mu totiž vždycky říkala: „Dědečku, není na tohle už stará?“ Nebo: „Je to čirý nesmysl – sám to víte!“ A další poznámky, které uslyšíte jen od dospělých. Říkala to také proto, protože se jí zdálo, že zní velice podivně. Jenže kdybyste je slyšeli vyprávět od dědečka Edwina vy, byli byste bývali poznali, že je v nich něco víc. Byly to příběhy plné kouzel a zázraků, kde se plní i ty nejpodivnější sny. Půlnoční tance, svátky jara, fauni, satyři, trpaslíci, jednorožci a také žijící stromy a mluvící zvířata.

Miriam už vyslechla vyprávění o velikých tvorech, tak velikých, že se jejich hlavy dotýkají samotných hvězd, o královstvích ve vodě, oslavách a tancích dryád, královské spravedlnosti a lásce. Třebaže byl Edwin starý člověk, nikterak to neměnilo fakt, že mu Miriam věřila. Podle něj totiž cesta *do Země za kameny v kruhu* vede, ovšem jen pro ty, co v ní věří.

Asi týden po začátku prázdnin, brzy ráno, nastoupila Miriam s rodiči do vlaku, směřujícího do Salisbury. Lokomotiva ještě zasupěla na nádraží a rozjela se za zvuku píšťalky. Železniční tunel rozzvučil její hlas a nevlídné, šedivé barvy Londýna vystřídaly zelené louky, lesy a pole. Tatínek a maminka si o něčem povídali, ale jejich hlasy se Miriam ztrácely, protože její mysl už byla jinde. Seděla vedle dědečkova křesla a on začal:

„Pokud budeš pevně věřit, Miriam, ve svá přání,“ řekl, „splní se ti. Nesmíš zapomínat – kdo má pevnou víru, má i naději.“

„Jak poznám, dědečku, že mám pevnou víru?“ zeptala se.

Dědeček se usmál a odpověděl: „No, každý ji poznáme trochu jinak...“ Na chvíli se zamyslel. „Ovšem ty, Miriam, se toho budeš moci i dotknout.“

„Tomu moc nerozumím,“ řekla rozpačitě.

„Čekání v naději,“ vysvětloval, „objasní i ty nejpodivnější otázky. Všeho se dočkáš a nebude to dlouho trvat. Čas je klíčem k tajemstvím, na to také nezapomínej.“

„Páni!“ vydechla Miriam.

„Nevím, jestli jsem ti vyprávěl ten příběh –“

„Jaký, dědečku,“ skočila mu horlivě do řeči.

„O Iristialu,“ odpověděl.

„Ne, takový jsem ještě neslyšela!“ odvětila Miriam a název v ní vzbuzoval mnohem více, než byste vy nebo já očekávali.

„Tak to je dobře, protože je nejvyšší čas. Tento příběh je hodně starý a moc důležitý,“ ještě podotknul, nadechl se a spustil:

„V čase, který se teprve narodil, kdy světlo světa svítilo jen chvíli, žil jeden faun. Říkali mu Hroudička. Měl totiž rád květiny a hodně jim rozuměl. Pečlivě je zaléval, hladil je a šeptal jim slova, jimiž je obveseloval. Ačkoli měl na svém záhoně nepřehledné množství vzácných květín, ze všeho nejvíce miloval sedmikrásky. Mnozí mu je obdivovali, jiní pochvalovali a někteří dokonce záviděli. Říkal jim Sluníčka země.“

Jednoho dne však přišla temná bouře a prudké deště, které způsobily pohromu. Všechny sedmikrásky byly bušícími kapkami a větrem zničeny. Hroudička nemohl dělat nic, než žalostnit a plakat. Poté, co bouře ustala, věděl, že už nikdy nebudou tak krásné. Mnoho dní a nocí pracoval, přesazoval, vyprávěl jim příběhy, aby je zachránil, avšak marně. Faun nevěděl, jak dál, a veškeré síly ho opustily, ale uvnitř stále doufal.

Jednou v noci, po mnoha dnech usilovné práce, únavy a sklíčenosti k němu promluvil hlas. Zněl mocně a dunivě a Hroudička měl pocit, že k němu promlouvá samotná obloha.

„Neplač, faune! Čas všechny rány zahojí!“ řekl Hlas.

Hroudička si myslel, že sní, a tak se ničemu nedivil.

„Kdo by neplakal nad ztrátou takové nádhery, Hlase?“ zeptal se s pochybami.

„Proč myslíš,“ začal Hlas, „že bych neplakal nad ztrátou?“

Já nevím... myslím si to,“ odpověděl faun.

„Kdyby mi tě nebylo líto, nepromluvil bych k tobě,“ odvětil Hlas.

„Kdo vůbec jsi?“

Já jsem i nejsem.“

„To nedává žádný smysl,“ pověděl Hroudička rozpačitě.

„Netrap se tím, Hroudičko...“

„Ale já se netrápím, že tomu nerozumím. Trápím se kvůli květinám – a vůbec, zdržuješ mě od mého smutku!“

„A není to dobře?“ zeptal se Hlas.